

A JÉGLÁMPÁSOK

Mandzsú mese

Volt egyszer réges-régen egy kis falu a Songhua-folyó partján. Az emberek halászatból éltek, nem volt gondjuk ételre, ruhára. Békében teltek a napjaik... egészen addig, míg egyszer rettenetes, kilencfejű madárszörny jelent meg a vidéken. A szárnyával olyan vihart kavart, hogy a szálló por elsötétítette az eget, a folyó kitért a medréből, a fák pedig gyökerestül dőltek ki az erdőben. A kilencfejű madár elragadott embert, állatot egyaránt, a barlangjába hurcolta, és idővel felfalta őket. Rettegés és pánik uralkodott el az egész vidéken.

Élt ebben a faluban egy bátor fiatal legény, akit Batulunak hívtak. Összeszedett néhány hozzá hasonló ifjú harcost, felfegyverkeztek íjakkal, nyilakkal, kardokkal, és elindultak legyőzni a rettenetes démont. Igen ám, de amikor a barlang bejáratához értek, a kilencfejű madár megneszelte a jöttüket. Olyan hatalmas szélvihart kavart a szárnyaival, hogy a szél az összes harcost egyenesen a barlangba

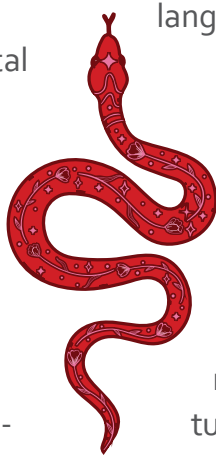
sodorta. Egytől egyig elnyelte őket a sötétség... kivéve Batulut, aki az utolsó pillanatban megkapaszkodott egy zöld indában. Az inda kihúzta őt a barlang szájából, felszállt vele az égbe, és biztonságba repítette. Amikor ismét földet értek, Batulu megdöbbenve látta, hogy az inda a keze között zöld óriáskígyóvá változik. Már majdnem elhajította, amikor a kígyóról lefeszlett a kígyóbőr, és kilépett belőle egy gyönyörű szép lány.

– Ne félj, Batulu, nem akarlak bántani! Az én anyámat és nővéreimet is elragadta a kilencfejű szörnyeteg, ahogyan a te barátaidat. Segíteni akarok neked, megmenteni őket! Tudd meg, hogy a madár kilenc fejéből nyolc csak eszik, de nem lát. Csak a középső, leghatalmasabb fej szeme lát, még vaksötétben is, mint a tigrisek. Az éles fény viszont bántja őket. Ha ragyogó fénnel szállsz szembe vele, akkor a középső feje megvakul, és le tudod győzni! Ahol fény van, ott nincs veszedelem.

– De honnan szereznék én olyan ragyogó fényt, amit magammal tudok vinni a barlangba?

– Elkísérlek téged a Csillaghegy tetejére. Oda sokszor hullanak le kövek az égből. Fogj két követ, és melengesd őket száz ember melegével, amíg ragyogni nem kezdenek. A többit már magadnak kell megoldanod!

Ezekkel a szavakkal a lány ismét kígyóvá, majd indává változott, Batulu derekára tekeredett, és elrepült vele a Csillaghegyhez. Batulu felnézett a hótól tündöklő hegycsúcsra. Mászni kezdett, de

hiába kapaszkodott a fagyott sziklákon, a csúcs elérhetetlennek tűnt.

– Keress egy fehér sastollat, és állj rá! – súgta neki a kígyólány. Batulu így is tett, és láss csodát, a toll emelkedni kezdett vele egyre magasabbra és magasabbra, míg meg nem érkezett a felhők fölé, a Csillaghegy tetejére. Ahogy Batulu körülnézett, két ragyogó csillagot pillantott meg, amelyek épp lehulltak az égből, és a hegy tetejére pottyantak. Óvatosan felvette őket – még meleg volt a tapintásuk –, a karjába burkolta, és sietve ereszkedni kezdett lefelé a hegyről.

Hosszú, fáradságos út után Batulu ismét megérkezett a kilencfejű madár barlangjához. A barlang bejáratát sziklák torlaszolták el: a szörnyeteg sejtette, hogy veszélyben van. A kígyó letekeredett Batulu derekáról, befúrta magát a sziklák közé, és addig feszítette őket, míg alagutat nem tört, amelyen keresztül Batulu be tudott kúszni a barlangba.

Odabenn sötét volt, olyan mély-séges sötét, hogy Batulu a saját orráig sem látott. A sötétben tapogatódzva egyszerre csak valami puhát és meleget tapintott: az egyik falubelit, akit a madár elrabolt. Felrázta az ájult embert, és a kezébe adta az egyik égi követ. Amikor a kő átvette a kéz melegét, halványan világitani kezdett. Közben Batulu felrázott vala-

ki mást is, és a kezébe adta a másik követ. Amikor az első emberek átmelegítették a köveket, továbbadták őket a következőnek, majd az utána következőnek... kézzől kézre járt a két kő, és minden kézzel egyre fényesebben, egyre tisztábban, egyre melegebben ragyogtak. A ragyogó csillagfény betöltötte a barlangot, elűzte belőle a sötétséget. A kilencfejű madár felriadt, ordított dühében, ide-oda rázta a fejét, de nem tudott elbújni a fényesség elől, amely a középső feje két szemét teljesen elvakította. Batulu megragadta az egyik

csillagkövet, és magasra tartotta, a másik kezével pedig kivonta a kardját. A kilencfejű madár hiába csapkodott vakon, a fiatal harcost nem tudta eltalálni. Batulu bátran közelebb lépett hozzá, és egy csapásra levágta a középső fejet, majd szép sorban az összes többit is. A rettenetes szörnyeteg élettelelenül zuhant a földre.

Batulu, a kígyólány és a megmentett falusiak együtt tértek haza, és ujjongva vitték a hírt, hogy a szörnyetegnek vége van. És azért, hogy soha többé ne tudjon semmi hasonló szörnyűség a falura támadni, minden télen, az év legsötétebb szakában, jégből készített lámpásokat helyeznek a házak elé (a papírlámpást elfújná a téli szél), hogy ragyogjanak, mint a csillagok, és űzék el a sötétséget a vidékről és az emberek szívéből egyaránt.

